

SZIVÁRGÓ SÖTÉTSÉG I.

Secret

$$G(u) = \prod_{k=1}^H (u + u_k) G_0(u),$$

*finer
selection*

ONSAI

O N S A I

scar

S Z I V Á R G Ó S Ö T É T S É G 1 .

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Ajánló

Sinka Juditnak

*Emlékszel? Évekig vitáztunk,
szervedélyesen, vakon.*

*Isten a lábát lógázta közben
a közeli padon.*

Előszó

– Üdvözlöm a Scar P’Soluth Ember-mentál Interplanetáris Kiképzőiskola végzős növendékeit, mind a mentálokat, mind az embereket. Mielőtt kiteszik a lábukat innen, hogy kémek, úrorvosok vagy egyszerű bolygóközi tisztviselők legyenek, még vár önökre egy történet. Hogy betöltsék a feladatukat, a világ védelmét, valamit tudniuk kell.

Nézzenek balra! Az ajtókat már bezárták. A következő három napban mesélni fogok.

Látom a meglepetésüket. Mit akar ez a huszonévesnek tűnő férfi, egy egyszerű grafikus? Hetente láttak, ahogy a kollégium parkjában rajzolgattam, vagy csak méláztam Nagy Chester szobra mellett. Sokukkal beszélgettem a délutáni fényről, a fák ívéről vagy a hangyákról. Soha ne ítéljenek a szavakból, a tettekre figyeljenek!

Ó, igen, a mentálok már rájöttek, hogy most is az agyukban vagyok. Érzem a zavarukat. Minden diákot tanulmányoztam, és azok maradtak, akikben megbízom. Akik képesek többek lenni önmaguknál.

Három nap múlva megértik.

A háborúról mesélek, de máshogy, mint ahogy ismerik. Csaták, parancsnokok, hadműveletek... nevetséges színjáték volt mindez. Százötven éve egy nagyobb csata zajlott, és nem biztos, hogy győztünk.

Ma a harc előtti évről szól a történet, és velem kezdődik. Szégyellem azt a napot, de kénytelen vagyok elmesélni. A mesterem, a Főmentál aludt, én

pedig megpróbáltam megölni magam. Egy meteoron álltam, és az Aberro bolygót néztem. Csak egy ugrás, és a bolygón élő aberek megölnék.

Soha nem láttam annyira gyönyörűnek az űrt, mint aznap éjjel. Meg akartam érinteni, beletúrni a bolygók homokjába, ízlelni a napokat, összeolvadni a gravitációval. Olyan erős volt a vágy, hogy belenyúltam az anyagba, a gondolataim átítatták a makrovilágot. Nem tudom, hogyan tettem. Búcsúztam, huszonkét évem minden telepatikus erejével és szenvedélyével. Eggyé váltam egy villanásra az anyaggal.

Csak hogy az univerzum nem volt üres.

Igen, jól sejtik. Ők voltak benne. Egy villanásra színről színre láttam mindkettőt.

Elmenekültem, és a Főmentál blokkolta az éjszaka emlékét. Egyikünk sem sejtette, hogy utánam nyúlnak. Közvetve, de csatornákat kerestek, hogy eljussanak hozzám...

I. RÉSZ

Találkozások

SCAR FÖLNÉZETT AZ ÉGRE. Igazán lehetne valami hatalmas, látványos vihar, ha már megszökik otthonról, felhő azonban sehol, csak az aszteroidamező csillogott fényesen a fekete égbolton. Semmi drámai.

Hallod, Uram?

Isten úgy tett, mintha süket lenne, ha nem akart felelni, mindig ezt csinálta. Vajon mások tényleg nem hallják a hangját? Ez olyan különös. Akkor kihez beszélnek ima közben?

A lány lejjebb vette az anorák fűtését, és kilesett egy ökoház dombja mögül. El akart jutni az űrkikötőig, de ehhez ki kellett játszania Artúr érzékelőit. Az Astor jégbolygó volt, csak az Egyenlítő mentén melegeedett fel annyira, hogy megjelenek a fenyvesek, és ne fagyjanak meg a telepések. A legfőbb veszélyt a hajdani űrhajósok elvadult kutyái jelentették, de Scar jobban tartott a lebukástól, mint attól, hogy széttépik a kutyák. Artúr öt éve szerelte föl a biztonsági rendszert, hogy az éjszakás őrök puszkavégre kaphassák az állatokat.

Scar mulatságosnak tartotta, hogy utána mennyit szilárdultak az astori erkölcsök. Lopás addig sem volt, elvégre „Krisztus közössége tökéletes”. Amit máshol pofonokkal oldottak meg, az ellen náluk az ima volt a fegyver. Elvégre ki szereti, ha az egész közösség őerte könyörög a hóban térdelve? Az érzékelők felszerelése után a házasság előtti szex is megszűnt. Senki sem merte megkockáztatni a nyilvános megaláztatást. Legfőljebb egy-egy kívülről érkező űrhajóst nem izgattott a szégyen, mint amilyen a bunkó Márk is.

A lány megint kinézett. Háta mögött mindenhol apró, fűvel borított dombok álltak az éj csendjében. Csak az ablakok hideg acélszeme mutatta, hogy nem természetes képződmények, éjjelre az üveg elé páncél került. A város egy hatalmas irtáson állt. Amikor a környező fenyeveseket letarolták, és teherhajóra rakták, a telepések letúrták a földet az apró dombokról, és kiásták a fémből készült ökoházakat, majd antigravitációs talpakon új vidékre költöztették. Sáska életmód ez, de a bolygó hatalmas, és csak ők lakták hétezeren.

Scar belélegezte a hideg, tavaszi levegőt. A hó a házak tetején már elolvadt, de az úrkikötőig tartó, fatönköktől megtisztított területen még tartotta magát a jég, így ő könnyen belesimult a tájba a fehér anorákban.

Az érzékelő elfordult. Scar rohant. A helyi gravitáció másfélszer nagyobb volt a galaktikus normánál. Úgy érezte, kiszakadnak az inak a lábából, a szíve dörömbölt, a tüdeje szinte szétpattant a jeges levegőtől. Az utolsó métereken már csak a düh vitte, végül lihegve hasalt a kiszemelt cserje alá.

Alábecsültél, Artúr. Ebben is, ahogy mindenben.

Nem akarta végignézni az esküvőt. Már most is fáj, ahogy Artúr és Helén egymásra nézett, apró szemvillanások, az összetartozás ezer jele. A legrosszabb azonban Helén szánakozó mosolya volt. Igen, ő látta azt, amit Artúr nem, hogy kettejük kapcsolata rég nem barátság, hanem szinte szentségtörő egység. Két embernek nem szabadna ennyire eggyé válnia. Helén tudta, mégis közéjük állt. Vagy pont ezért tette? Összetörni mindazt, ami szép? Volt Helénben valami kétségbeesett üresség, amit kívülről akart betölteni: tárgyakkal, szépséggel és most Artúrral.

Vajon visszatarthatunk mást attól, hogy tönkretegye magát?

Talán nem. Miklós püspök szerint: „aki szeret, az elenged”. Bár Miklós valószínűleg nem így értette ezt az elengedés dolgot. Scar az erdőben hagyott véres kabátra gondolt és elvgyorodott.

Az érzékelő elfordult. Scar a könyökén mászott tovább, hogy a másik, magasabbra állított műszer se észlelje, majd rohant a kétméteres homokszóró munkagépig.

Az Astor hivatalosan fakitermelő telep volt. A titkosszolgálat nem sejtette, hogy a csillagtérképen Ugal nevet viselő bolygó a maga hét-ezer fő lakosával a titokzatos keresztény bázis, melyet évszázadok óta keresnek. Nincs jobb álca, mint a pontos adófizetés. Az ügynökök olyan bolygó után kutattak, mely nem szerepelt a Központi Térképészeti Hivatalnál.

Közlekedés híján három módon tudott megszökni. A telep kis hájójával, melyre már lehetetlen feljutnia, főleg, hogy párszor elkötötte. Az oltáriszentséget szállító fürge, húszszemélyes teherhajóval, ami háromhavonta jött. Csakhogy azon ott dolgozott a bunkó Márk, aki örömmel lefűlelné, ki se jutna a bolygóról. Vagy a legveszélyesebb módon, a fákat szállító hatalmas kalózhajóval, de ha rájönnek, hogy keresztény, jobb esetben megnyúzzák, rosszabban eladják a titkosszolgálatnak vagy Ferringtonnak, a kalózkirálynak. Árfolyamtól függően. A nagykorú szüzlányok sokat érnek.

A munkagépek között elosonva baj nélkül odaért az űrkitűző szé-
léhez. Itt már fák övezték a leszállópályát, megbújt az egyik fatörzs mögött. A hatalmas kalózhajó mellett eltörpültek a raktárkonténerek és az irányítótorony. A toronyban ült az a két éjszakás őr is, akik fegyvert ragadtak, ha a rendszer vadállatot jelzett.

A kalózhajó rámpája a szellőztetés miatt csábítóan nyitva állt. Scar figyelte az érzékelőt: még egy percet várnia kellett.

Hirtelen a szeme sarkából mozgást látott. Megrémült. Már mozdult, hogy föliszkoljon egy fára, de aztán düh támadt benne. Belemeredt a sötétségbe, elszántan, egyben kételkedve és rettegetve, ahogy egyszer gyermekként éjfélkor a szekrény előtt állt. Az örökké zümmögő, *kaparászászerű* hangokkal riogató napelemes monstrum előtt. Az egyik kezében acélcsövet szorongatott, a másikkal megnyomta az ajtónyitó gombot...

Ugyanazt a haragot érezte most is.

A szél feltámadt, a jeges fuvallat megnyugtatóan hatott rá. Érezte, amint a hátán útnak indul egy verejtékcsepp. Óvatosan levette az övéről az altatópisztolyt.

A kutya ugrott. Scar lőtt. Talált, de az állatot továbbvitte a lendület, Scar az utolsó pillanatban vetődött oldalra. Várta a következő támadást, de az állat csak morgott, úgy tűnt, ennyire nem éhes.

Hirtelen vijjogás törte meg a csendet, az érzékelő jelzett. Scar talpra pattant, a tervvel ellentétben irányt változtatott, és a legközelebbi raktárkonténer felé rohant, majd a fal mellett meglapult. Némán szitkozódott.

A toronyból kirohant a két őr, ócska puskákat lóbálva. Idegesen pillantottak körül. Az űrhajóból is előjött két kalóz, ők láthatóan élvezettel indultak a sziréna felé, ám a helyiek eléjük álltak.

Az éjszakai csöndet megtörte az éles hangú vita. A kalózok a kótyagos állatot akarták, az őrök viszont nem engedhettek idegeneket kószálni. Scar felmérte a távolságot. Talán eljut a rámpáig.

Majdnem meglódult, de aztán ráébredt, hogy a gyors mozgásra biztosan felfigyelnek. Szitkozódott, majd kúszni kezdett a letaposott havon, a kis hátizsák zavarón dülöngélt a hátán. Könyökét és térdét véresre horzsolta, de sikerült feljutnia a hajóra.

Bent is sötét volt. Sietős léptekkel haladt a feltornyozott farönkök között, kezével tapogatva őket, a frissen vágott fa illata betöltötte a

helyiséget. Mikor a szökést tervezte, megszerezte a hajótípus alaprajzát. A felvonó mellől szellőzőjárat indult, villámgyorsan meglazította a panelt, és becsusszant a csőbe. Egy öntapadó hátlappal gyártott fogással megemelte belülről a fedőlemezt, majd újra rögzítette egy Sims kulccsal. A kulcs kedvenc szerszáma volt, sajnálta, hogy el kell majd dobnia. A titkosszolgálat típusok és sorszámok alapján beazonosíthatja a naprendszert, a Mentáltanács – állítólag – a baktériumok alapján a bolygót is. Scar mendemondának tartotta, lévén harmincezer lakott bolygó, ám nem kockáztathatott. Persze, pusztuljanak az astoriak, géntérképük se maradjon az utókorra, ám ne őmiatta és ne ilyen brutális módon. A Statáriumtörvény árnya nyomasztón lebegett a fejük fölött.

Miklós püspök Scar tizenöt éves korában kiharcolta, hogy hamis papírokkal elengedjék a navrani akadémiára, de az alapképzés után, amikor megkapta a jogosítványt, hazarendelték. Az astoriak évtizedek óta egy nagy hajóra spóroltak, hogy önállóan is el tudják vinni a kitermelt fát, ne kelljen kalózzokkal üzletelni. A periférián Ferrington, a kalózkirály uralkodott, aki védelmi pénzt szedett, de megfelelően borsos árért segített a behódolt kolóniáknak elszállítani a terményeket, nyersanyagokat, amiket a Birodalom határában kisebb csempészhajóra raktak át.

Az astori fa drága portékának számított a belső naprendszerekben, de a helyieknek csak fillérek jutottak belőle, épp ezért szerettek volna saját teherszállító hajót és hozzá egy jó navigátort. A Telepnek elég volt, hogy a lány civil hajót vezethet. Túl veszélyesnek tartották, hogy a flotta tisztje legyen, Scar bárhogyan szerette volna.

Élete legjobb éveit töltötte az ellenség között. A császáriak is vadásztak a keresztényekre, nem csak a kalózzok. Igaz, rossz volt a magány és a tettetés, hogy közepszerűnek tűnjön, de egyetlen dologhoz értett, a vezetéshez. Csak Artúr miatt jött vissza.

De már vége, ostobaság volt azt hinni, hogy kölcsönös az érzelem.

Nem maradt semmije. Kockázatos, de tiszt lesz. Ha az akadémián öt évig nem bukott le, miért bukna le egy hajón?

A kalózok valami nagyobb kikötő felé tartanak, onnan csak eljut a Tiltig, ahol be tud jelentkezni a flotta rendszerébe. A gyakorlati helyeket már meghirdették, és egy kis hajó várja kadétként. Persze a kalózokat még túl kell élni.

A szellőzőcső hideg volt, fázott a hasa, ahogy benne feküdt, feljebb vette az anorák fűtését. Hallgatózott, de némaság uralkodott a rak térben. Egy döngő léptű, nagydarab fickó se jött, hogy a hajánál fogva rángassa ki, majd megerőszakolja. Egyszóval sikerrel járt.

Várt valami örömet, de semmit sem érzett. Hirtelen elfogta a ké tely: tényleg szökni akar?

Mások életét kockáztatja. Egy keresztény a Birodalom kötelékében... Ha belegondol, az ellenséget szolgálja. A Gyerekcsászárt, aki nek az ősei kiirtották a vallást a világból. Ez az utolsó pillanat, hogy meghátrálhat. Még az Astoron van.

Várt egy fél percet, hátha megvilágosodik, de nem kristályosodtak ki a dolgok, hiába volt életveszélyben, hiába volt nyílt és visszavonhatatlan döntéshelyzetben, a válasz késett.

Uram?

Csend.

Uram!

Csend. A bizonytalanság kétes értékű csendje. Isten nem válaszolt.

Eszed ágában sincs felelni – gondolta a lány bosszúsan.

Meghökken: hiszen eddig sem szólt bele! Nem, Isten nem kommentálta egyetlen rezdüléssel sem az előkészületeket, ő pedig túlságosan beleveszett a részletekbe, nem vette észre a tartózkodást, nem volt nyitott a szíve.

Megdermedt. Születése óta nem volt senkije, nem csak az istene volt, hanem a mindene. Nincsenek szavak erre, nem értheti meg, aki nem éli ugyanezt, aki nem kóstolta a szivárvány ezer színét...

Lehet, hogy ez kísértés? A legmélyebb vágya a szabadság volt, az ürre vágyott, a végtelenségre, gyerekkora óta.

Vagy pont menni kéne? A szív szava az igaz? Felsőhajtott, nem gondolatokat formált, hanem gyötrődött.

Isten elhúzódott, még a jelenlétét sem érezte. Magára maradt a döntéssel, életében először, és ettől megrémült. Bámulta a sötétséget, érezte, ahogy a levegő áramlik felette a szellőzőcsőben.

Szabad akarat. Most először sejtette meg, mit jelent. A világ eddig egyszerű volt. Könnyű Istennel egységben élni, ha tudod, mit akar. De mi van, ha nem? Ha hallgat az ég?

Rémisztő volt ez a csend, és Scar rájött, élete fordulóponthoz érkezett.

Mit szeretnél, Uram?

Hosszú percek teltek el. Isten elengedte a kezét. A szájában fémes ízt érzett, első gondolata az volt, kiszáll, elrohan a templomhoz, és addig sír, könyörög, tombol, amíg Isten újra nem szól.

De mi lesz utána? Végignézi Artúr esküvőjét? Évek telnek el, látja majd, ahogy Helén félrelép, és Artúr egyre megalázottabb lesz, de köti a hűség. Az elvek nemcsak utat mutatnak, de meg is nyomoríthatnak. Márpedig Artúr nem válna. A házasság számára transzcendens egység. Végleges.

És ő? Soha nem lesz igazi navigátor. Majd tyúkokat tart, és a keverőkarokat pucolja a cukrásznál. Ha lesz elég pénze a Telepnek egy teherhajóra, élete végéig ingázhat a szomszédos bolygók és az Astor között.

Scar szájába vette az egyik hajtincsét, a végét rágcsálta.

És ha elmege? Talán meghal. Talán kikényszerítik belőle, hol a hírhedt Astor.

Következmények. Bárhogy dönt, övé a felelősség. Ez a szabad akarat.

Másképp tette föl a kérdést: nem úgy, hogy helyes-e elmenni, ha nem bánná-e, ha nem tenné meg. Ha nem tépné ki önmagából a gyerekkori megalázásokat és ezt a szálnalmas szerelmet Artúr iránt.

A válasz egyértelmű volt: igen.

Két órával később hangos döndüléssel bezáródott a zsilipkapu. Felhuruzsolt a hajó, elhagyta az Astort.

Aznap éjjel megint a szivárvány tündöklő színeivel álmodott. Felnyúlt, beledugta a kezét, és álmétkodva nézte a csillogó folyondárt. Megcsodálta, aztán megnyalta az ujjait.

DON FELÉBREDT. Az ágy fölött lebegett, ahogy minden mentál szokott, hiába élt kétszáz éve az emberek között űrhajókon szolgálva, vannak dolgok, amiket sosem tudott megtanulni, ha öntudatlan volt, automatikusan lebegett.

Az érzéseit vizsgálta. A négyórás alvásából a REM-fázis teljesen hiányzott. Igaz, az emberektől származtak, de az agyuk már máshogy dolgozta föl az emlékeket, így egyáltalán nem álmodtak. Akkor mégis mit érez az ébredést követő egy másodpercben?

A változás mindig egy apró folt, egy jelentéktelen semmiség. Az igazi tudás ott, a kezdőpontnál észrevenni a folyamatot. Valami megváltozott a világegyetemben. Don pontosan tudta, mikor kezdődött, emberi időszámítás szerint második hó hatodikán. Azóta minden reggel valami meghatározhatatlan szorongásra kelt. Valami nagyobb, félelmetes dolog árnyéka vetült mindenre.

Ma azonban mást érzett.

Leereszkedett az ágyra, majd felült. A szoba baktériumtartalma az elmúlt négy óra alatt elérte a szokott szintet. Don sohasem semmisítette meg a milliárdnyi kis életet, ahogy más mentál, hanem átteleportálta a szomszédos helyiségekbe. Most is ezt tette, miközben ösztönösen érzékelte a hajón lévőket. Az álmos Leninát, a navigátornót, aki épp szolgálatban volt. A horkoló Djel kapitányt, Mensont, a szívbeteg, öreg szerelőt. A húszszemélyes futárhajó békésen haladt a Tilt kikötő felé, immáron valós időben, mivel közel jártak a bolygóhoz.

Don tudatával továbblépett az úrbe, koncentrikus körökben egyre távolabb. A naprendszer lakói éltek a mindennapjaikat. A Birodalmon belül viszonylagos béke és jólét honolt, a kisebb lázongásokat a helyi nemesség elsimította, az ő érdekük is volt, hogy a császári flotta ne avatkozzon be. A határon túl viszont nyomorúságosan éltek az emberek. Hatalmas szegénység volt a mezőgazdasági bolygókon. A Birodalom magas vámot szedett, ha belterületre vitték a terményt, a határon kívül viszont nem volt kereslet. Chester, az ifjú trónörökös a titkosszolgálattal szétromboltatta a perifériákon létesített gyárat, feldolgozóüzemeket. Technikai eszközöket is csak a Birodalmon belül lehetett gyártani. A csempészet virágkorát élte, besegítve a kívül élőknek.

Tíz éve még a külső bolygókat a kalózosok terrorizálták, mostanság Ferrington – a fia, Al herceg hatására – inkább védelmi pénzt szedett, és csak az ellenálló bolygókat, űrbázisokat támadhatták meg, hogy a rabszolgapiacra legyen elég emberanyag. Don egy villanással őket is felmérte, noha gyűlölte nézni, hogyan dolgoztatják halálra, vagy alázzák meg szexuálisan a végsőkig a rabokat. A fajban a nagyság és a gonoszság egyaránt jelen volt.

Valaminek kell itt lennie. Pontosan kétszázötven napja megváltozott a valóság szerkezete, nem az anyagi síkon, hanem tudati szinten. Most pedig egy újabb változás történt. Nem sok, olyan, mint amikor a tél elől elbújít, tetszhalott állatokban megindul a keringés.

Az emberiség után ellenőrizte a mentáltársadalom telepatikus kommunikációját. Lassan, óvatosan simul bele a közös telepatikus térbe. Ha kiderül, megalázzák, de már nagy gyakorlata volt a hallgatózásban. Most sem észlelt izgalmat, a társai – nyolcezer nagykorú mentál – nem vettek észre semmit, nyugodtan elkezdtek a munkát.

Tévedne?

Ha nincs összerendezhető információ, akkor nincs konklúzió sem. Vagyis tévedés sem. Csak egy megfoghatatlan érzésszilánk, valami mély bizonyosság, ami elhalványul napközben.

A mentál nem értette.

HÁROM NAPOT TÖLTÖTT A kalózhajó szellőzőcsövében. Scarnak főleg a pisilés okozott nehézséget – hason fekvé kellett megoldania, csendben, egy magával hozott egészségügyi húgyzacskóba, amelyet az öregekre is tesznek –, és Isten makacssága. Isten végül megszólalt, de csak hogy elmondja, a jövőben nem szól bele az életébe. Felnőtt, és a továbbiakban igazán gyakorolhatná a „szabad akaratot”. Scar cserébe elmagyarázta, hogy ez a szabadakarat-mánia kóros Istennél, és ne aggódjon, amúgy se szokta megfogadni a tanácsokat.

Isten ezen jót mulatott. Scar megsértődött, és az utolsó fél napon nem szólt hozzá. Ami azt illeti, nagyon hosszú fél nap volt.

A kalózok hatvankét térugrást végeztek, végül úgy tűnt, megérkeztek a végcélhoz, mert a hajó belépett egy bolygó gravitációs terébe, és landoláshoz kezdett. Scar kimászott a szűk csőből, és átöltözött, a hóféhér kadétegyenruhába. Remélte, hogy a fát a határhoz közel pakolják át egy csempészhajóra. A körözött kalózhajók meg se tudták közelíteni a határt a cirkálók miatt, kénytelenek voltak az árut átadni másnak. Ha balszerencséje van, akkor a fát mégse a Birodalom felé vitték, hanem Ferringtonnak, és egy kalóztanyán vannak.

Kicsit gondolkozott, hogy Isten segítségét kéri, de aztán vállat vont. Az astoriak idegesítő szokása volt, hogy Istent egy mindig segítő apuciként kezelték. Ha mégsem teljesültek a vágyaik, akkor mártírképpel sóhajtották, „ez az Úr akarata”. Scar néha megjegyezte, hogy Isten nem egy automata, hogy az ember felül bedobja az imát, és alul kipotyog a süti. Ilyenkor, hogy alázatot tanuljon, társadalmi munkában hókotrót vezetett a hidegtől elgémberedett ujjakkal fél éjszaka.

Elrejtőzött egy hatalmas farakás mögé, és úgy döntött, amennyiben meghal, majd személyesen csap patáliát az Istennél. Igazából nem a haláltól félt, hanem attól, amit a kalózok előtte tehetnek vele.

A hajó nagy zökkenéssel ért földet. Pár perc múlva Scar lépteket, beszélgetést hallott. Kinyitották a zsilipeket, és megkezdték a pakolást. Három zümmögő, antigrav pakolórobot zaját különítette el. Várt, hogy a kalózok és az érkező csempészek belemelegedjenek a beszélgetésbe.

Mikor úgy érezte, elérkezett az idő, kényelmesen kísétált a farakás mögül, és nézelődve keresgélt valamit.

– Hé, fiúk, Andor zászlóst nem láttátok? A vámüggyől van, azt mondták, errefelé ellenőriz.

A hat férfi rámeredt. A négy kalóz ruházata ember- és patkánybőrből állt, élesen elütött tőlük a két csempész harsány színű műanyag nadrágja és mellénye. Az egyik kalóz a fegyverére tette a kezét, majd éles fejhangon kurjantott, mire leálltak a robotok.

Csend lett. Scar nyugodtan állt. Tudta, hogy megölik a félelem legapróbb rezdülésére. Tíz szívdobbanásnyi idő után azonban elunta.

– Na, mi van? Beszéli valaki a pángalaktikust? Andor zászlós kéne.

– Mutáns vagy?

Scar rájött, elfelejtette fölrakni a kadétsapkát. Némán szitkozódott.

– Az – hazudta. – Speciális egység. A zászlós?

– Nem láttuk – tette a kezét a fegyverre a másik kalóz is.

– Akkor mi a koenyalért raboljátok az időmet? – morogta Scar, és egyenletes léptekkel kísétált a hajóról. Érezte a hátán a tekinteteket, és azt is, ahogy a tarkóján lecsordul egy izzadságcsepp.

A másik hajó felől is meghökkent pillantásokat kapott, de olyan határozottan távozott, hogy nem jutott eszükbe megállítani.

Mikor elég messze ért, feltette a kadétsapkát, és begyűrte alá a kontyát. Igazán születhetett volna barna hajjal, mint minden normális ember, Isten persze a genetikára fogta, de Scar szerint ez mellébeszélés volt. Isten akkoriban megjegyezte, hogy mindennek oka van, és az élete múlhat majd ezen. Scar viszont úgy vélte, egyszer ezért verik agyon.

Talált egy személyszállító siklót, majd az irányítótoronyhoz vitette magát. A toronyban a kadétruha meghökkenést keltett, hiszen erre felé ritkán járt hadihajó. Scar remélte, elég közel vannak a határhoz, hogy a flotta tekintélye védettséget nyújtson. És valóban, mikor arrogánsan közölte, hogy fuvart keres a Tiltre, hamar kapott egy hajónevet, a rosszcarcú irányítók még a markukat se tartották, örültek, mikor elkotródott.

A hajón igen kínos csend lett, a kapitány kibúvókat keresett, de Scar hűvös arccal várt. Pontosan azzal a lárvaszerű tekintettel, ahogy otthon az egyik astori vezető nézte mindig, ha hibát követett el. Bár-hogy mentegetőzött gyerekkorában, így is, úgy is Kérlelésre vitték.

Az út fél napba telt, tizenhat ugrást hajtottak végre. Scar a vezérlőben maradt, nehogy a csempészeknek valami ostobaság jusson az eszükbe. A kapitány nem erőltette a beszélgetést, és Scar is jobbnak látta a hallgatást. Tudta, könnyen kieshet az arrogáns szerepből, ha megremeg a hangja. Mindannyian megkönnyebbültek, amikor a Tiltten kiszállt.

Megcsapta a bűz és a tömeg zaja, amikor lesétált a rámpán. A Tilt mesterséges őrállomás volt, a szokásos hatalmas oxigénfejlesztő algateleppel, ám a szellőztető alulmaradt a küzdelemben, túl sok hajó volt a kikötőben. Scar hamar rájött, hogy a leszállópályákat megfelelték, és a kisebb hajókat közös dokkba tették. Efféle landoláshoz lenyűgöző navigátori tudás kellett. Scar sóváran gondolt arra, hogy

csempésznek kéne állnia, az akadémián nem oktattak ilyen szintű tudást. Igaz, az iskolában volt szimulátor, amiről azt suttogták, hogy egy mentál készítette, és hogy lehetetlen végigvinni a hús szintet. Az akadémián csak a legjobbakat engedték a gépekhez, márpedig ő óvakodott kitűnni. Remélte, hogy végre kipróbálhatja a szimulátort, a flotta hajóit tavaly fölszerelték vele.

– Mi történt, miért van ekkora nyüzsgés? – szólított le egy fiatal suhancot, aki kiszállt az egyik rakodógépből.

– Módosítják a vámtarifákat. Egy bálról szivárgott ki.

Chester, a trónörökös, vagy ahogy a végeken hívták, a Gyerekcsászár, minden éjjel estélyt tartott.

– Hé, eszednél vagy? Egymásra raktad a levescápákat! – üvöltött egy testes férfi a rámpáról. – És ha ledől? Te fogsz ki másikat? Két ujjamat lezabálta az egyik dög!

– Azt mondták, lelőnek, ha nem férnek el a rakodórobottal – kiabált vissza a fiú. Scar gyanította, hogy a szomszédos hajóról beszélt. Továbbindult. A családfe-emlegetés mindenhol járványos méreteket öltött.

Scar megértette az izgalmat. Tíz éve Chester gazdasági rendelete megváltoztatta az addig névleges határokat, így nyolcszáz bolygó rekedt a Birodalmon kívül. Számukra létkérdés volt, mennyiért veszik azokat a termékeket, melyeket nem tudnak előállítani. Az astoriak is éheztek már egy-egy ilyen emelés után.

Miklós püspök szeretett a történelemről mesélni, szerinte Chester, a kölyök trónörökös zseniális volt. Scar szerint inkább a gyámja, a Főmentál volt az, de nem akarta megbántani Miklóst, hogy ő se hisz neki.

A perifériákon, mozgó űrállomásokon a kalózok éltek. Mikor meghalt az előző császár, Polter – kárhozott legyen minden molekulája –,

Chester azonnal megszigorította a gazdasági ellenőrzést, és kitelepítette az Admiralitás csillaghajóit a végekre. Akik a határon belül estek, ujjongtak, hisz megkapták a rég óhajtott biztonságot, ezekbe a naprendszerbe a kalózok már nem mertek benyomulni. Viszont akik kívül rekedtek, egyre nagyobb ínséget láttak, mivel a kalózok védelmi sarcán kívül a magas vám miatt is szegényebbek lettek. Akkoriban számtalan nemes ment protestálni a Központi Bolygóra, kis híján lázadás tört ki.

Miklós püspök kuncogva mesélte, hogy azok a nemesek, akik ott-hon még asztalt csapkodva hőzöngtek, az ifjú trónörökös előtt fölöt-tébb szelídnek bizonyultak. No, nem a tizenkét éves fiú személyes varázsa hatott rájuk. A trónszék mögött hét fekete köpenyes, fagyos tekintetű mentál állt, mintha valami hatásvadász rendező parancsol-ta volna őket oda.

Vajon mit szól majd Miklós? Scar körülnézett. Talált a kikötőben egy szabad robotsiklót, és az irányítótorny felé vette az irányt. Köz-ben az embereket bámulta. Idegesség árad mindenikből, de nem düh, talán nincs akkora baj, mint tíz éve.

Miklós püspök, mint történész, csodálta a Gyerekcsászárt, de Scar emlékezett az éhezésre, a felnőttek szorongására. Amikor a névleges határok valós határokká váltak, több naprendszerben lázadás tört ki, lemészárolták a hatalomra került kalózokat, és behívták a birodalmia-kat. Az első ilyen bolygó a Navran volt, ott élt a legtöbb katona, mivel ez volt az egyetlen periférián lévő űrhajósképző. Miután a Birodalomhoz csatolták, megszűnt a civilek oktatása, csak kadétképzés maradt. Csak tisztképzőbe lehetett jelentkezni, ahol a származási hátteret is nézték.

Mikor Scar megtudta, egy világ dőlt össze benne, azt hitte, sose lehet navigátor. Első dühében olyasmiket vágott Isten fejébe, hogy úgy vélte, az soha többé nem áll vele szóba. Isten sokáig hallgatott,

majd nagyon csendesen annyit mondott, hogy 12 832 163 ember halt meg három nap alatt, de természetesen átérzi Scar problémáját. A lány akkor iszonyúan szégyellte magát.

Később megoldódott a jelentkezése, Miklós szerzett neki hamis papírokat és navrani laccímet, így bejutott.

A kikötő hatalmas volt, Scar megunta a bámészkodást, mire a toronyhoz ért. Az alsó szinten étterem állt, de Scar korgó gyomra ellenére rögtön egy kommunikációs fülkét keresett. Kissé szorongott, hogy vajon a kadétazonosítóval ingyen hívhatja-e a flotta központját – egy interplanetáris hívást nem tudott volna kifizetni –, de a rendszer engedélyezte. Megadta a titkos kódját, és azonnal megjelent a kadétoktatást végző hajók listája. A jobb helyek már hetekkel ezelőtt beteltek, de korábban nem tudott kijutni az Astorról. Kikereste az Alfát, amit kinézett, de az ottani helyeket elfoglalták. Szitkozódott.

Keresést indított, tizenhárom apró teherszállító hajót talált. Minden kadét a gigantikus űrnaszádokra vagy a gyors mozgású cirkálókra vágyott, ő is, de nem kockáztathatott, ezeken gyakran mentál volt az orvos. Lekérte a hajók helyzetét, a legközelebbire volt kíváncsi. A rendszer kiírta, hogy kis türelmet. Scar hosszú percekig várt, valami nem volt rendben. Aztán megjött a válasz, és Scar azt hitte, leesik a székről. Ilyen szerencséje nem lehet!

„Az Amarillisz nevű, AQ-3 típusú hajó helyzete: Tilt-1 kikötő, Tilt űrbázis, 798. naprendszer. Kapitány: Aman Djel. Az ön helyzete azonos. Öt órája van a behajózásra. Jóvágnya?”

Dobogó szívvel igent nyomott, mire a gép közölte, hogy értesíteték a kapitányt, és a megjelenés elmulasztása jogvesztéssel jár. Bontotta a kapcsolatot, majd kilépett a fülkéből.

AQ-3-as? Új típus lehet, még nem tanult róla, habár ismerősen csengett a név, valahol már hallotta.

Első dolga volt beülni egy fodrászautomatába. Habozott, hogy levágassa-e a derékig érő vörös loboncát, de sajnálta rá a pénzt, így csak hajfestésre programozta.

Mikor végzett, keresett egy olcsó szállót. A folyosón egy prostituálttal alkudozó, részeg közlegény tett pár obszcén megjegyzést a biofalloszokra, amikor látta, hogy egyedül van, de Scar némán bedobta a pénzerméket, ezer ditet, majd becsukta az ajtót.

Meztelenre vetkőzött, minden holmiját betette a mosógépbe csírátlánítani. Tövig levágta a körmeit, és beállt a zuhany alá. Először fényfüdőt vett, majd vegyi fertőtlenítést kért, végül vízzel is lemosdott. Meghánytatta magát, majd kisikálta a száját és egyéb testnyílásait. Remélte, hogy egy nyomorult astori spóra vagy baktérium se maradt.

Amikor végzett, visszament az irányítótoronyba. Az egyik terminálon lekérte, hogy a hajó melyik dokkban parkol.

Nem volt ilyen nevű hajó a kikötőben.

Megadta a kapitány nevét.

Ismeretlen.

Megismételte, de ugyanazt az eredményt kapta. Idegesen a szájába vette a haját és rágcsálni kezdte. Nem létezik, hogy egy ilyen ostobaságon elbukjon!

Rájött, tud személyesen is beszélni az ügyfélszolgálattal. Sorszámot kért, a hetvenkettést kapta. Felballagott az első emeletre, majd csúnyán szitkozódott a sor láttán. Legalább hatvanan voltak előtte.

Két órát várt, de a sor alig csökkent. Muszáj bejutnia, a koccanások és lopások várhatnak, de ő nem. Megfigyelte, kié a következő szám, majd elmondta a helyzetét. A csempészt hidegen hagyta, de egy másik megszólította:

– Fél kreditért számot cserélhetünk.

– Ötvenezer dit?! Épphogy egy húszezresem van – fakadt ki Scar. A csempész habozott, majd nagylelkűen bólintott, hogy rendben az üzlet. Scar savanyúan arra gondolt, hogy nem elég, hogy kizsebelik, de még hálás is lehet. Mindegy, a hajón ingyenes a koszt.

A szobában egy fáradt arcú férfi fogadta. Elmondta neki a panaszát. A férfi a számítógépen keresgélt pár percig, de nem találta a hajót, se Djel nevét.

– Kilstázná az összes AQ-3-ast?

– Egy sincs a kikötőben – felelte unottan az irányító. – Nézze, hívja föl a flottát, ez nem a mi hatáskörünk.

Scar erősködött, de a mögötte álló csempész türelmetlenül félrelökte.

– Az AQ-3-at még fejleszti a titkosszolgálat. Ez csak egy drogos ribanc, viszont nekem lezúzták a bal hajtóművemet. Hogy szálljak föl? Ki téríti meg a kárt?!

AQ-3. Artúr említette, Scar most már emlékezett. A fiú hajómérnök volt, és rendszeresen begyűjtötte az egyházi kémektől a technikai újítások pletykáit. Úgy hírlett, a titkosszolgálat leselejtezte a prototípusokat, mert arasznyival hosszabb teleszkópos láb kellett nekik, mint a Gabo-216-nak, így felismerhetőek lettek. A flotta kapta meg a hajókat.

Scar szitkozódott. Akár ezer Gabo-216-ként bejelentett hajó lehet itt, és a kapitány álnéven jelentkezett be. Minden egyes elvesztegetett perc az esélyeit csökkentette. Lement az alsó szintre a kommunikációs fülkékhez, és újra belépett az admirális rendszerébe. Ám a gép nem adott se új időpontot, se új hajót, hiába próbálta tucatszor. A jelentkezését már érvényesítették.

Kétségbeesetten kijött a fülkéből. Mi lesz most? Nincs több pénze. Hol száll meg, mit eszik?

Kiment az épületből, és nekidőlt a mocskos fémfalnak. Nézte a kavargó tömeget. Küzdött már az astori hóviharral, futott harci kutyák elől, de az más volt, az a félelem tettekre sarkallta, ez viszont rosszfajta, lehúzó szorongás volt. Egy idegen világban áll, egyedül.

Lehunyta a szemét, és megszólította Istent.

Isten hallgatott.

Scar hiába mondta neki, hogy nem most kéne vitázni, hiába kért bocsánatot, hiába könyörgött, Isten hallgatott.

Scar a bögés határán állt. Kinyitotta a szemét. Egy hatalmas ládát vittek el éppen előtte, a felirat alapján nemesfém lehetett benne, Ljubliából. A ládán a kosz- és golyónyomok eltakartak néhány betűt. A maradékból az állt össze: „NE FÉLJ”.

Scar sosem hitt a jelekben, az astoriak idegesítő szokása volt, hogy a véletlenekbe Isten ujját magyarázták bele. Ám most értetlenül kérdezte Istent, hogy ő volt vagy sem. De nem kapott választ.

Torkig volt.

Beszívta az emberekből áradó izzadságszagot, és dühösen útnak indult. Valahol itt a hajó! És ha itt van, ő megtalálja, még ha véresre kell is járnia a lábát.

— HORT! AZT MONDTA, HOGY NEM LÁTSZUNK az oktatási listán!

– Valami rendszerátállítás lehetett! Nem az én hibám, kapitány!

Djel kapitány üvöltött. Lenina Huel a kezét tördelte, még a hányaveti Jollore Hort is ideges volt.

Don tétován nézte az Amarillisz hajó apró vezérlőtermében álló három embert. A vegetatív állapotuk megváltozott, a szervezetükben stresszhormonok termelődtek. Idegesebbek voltak, mint amikor kalózhajó lőtte őket.

Tavaly találatot kapott az Amarillisz, csak a Sakáltanyáig – egy hírhedt kalózbázisig – tudtak elvergődni. Pénz nélkül ott ragadtak volna. Az álcájuk megfelelő, amíg a hajón vannak, és rövidebb találkozások is túlélnek, de hetekig, hónapokig az ellenség között élni, ez meghaladta a képességeiket.

– Nem kellett volna sikkasztani – mondta Lenina, a negyvenéves navigátornő. Don érzékelte, hogy megint fáj a nő hasa, még pár hónap, és kiújul a gyomorfekélye. – Ha felvesszük azt a kadétot, és meghal egy harcban, haditörvényszék vár ránk!

– Azt hiszed, nem tudom? – csattant a kapitány. – Ha visszautasítjuk, akkor is. Ha kidobom, feljelentést tesz, és akkor vizsgálat jön. Kiderül a sikkasztás.

– Nem tudod beajánlani más hajóra?

– Nem, a nagy cirkálókon már beteltek a helyek. Ha itt kezd, és három hónapnál előbb átjelentkezik, egyedi vizsgálattal történik az átvétel.

– Igazságtalan, hogyha lerobban a hajó, nem ment ki a flotta!

Don némán egyetértett. Azon az éjjelen, amikor az eset történt, épp egy titokszobában energetikai kísérletet végzett. Utólag tudta meg, hogy a tisztek végső kétségbeesésükben feltörték a flotta rendszerét, és a képzési keretből hívtak le pénzt, abból fizették ki a kalózbázis szerelőit. A futárhajók nem oktathatnak kadétoakat, ha kiderül, csalásért lecsukják a három tisztet.

Amíg vitatkoztak, Don átnézte a kikötőt. Hatvanegy kadét tartózkodott a területen. Ötvennégy hajókon volt, hét viszont egyedül ment valahová. A hétből kettőnél volt csomag. A fiú vidámnak tűnt, az antigravitációs bőröndjével célirányosan egy utasszállító felé tartott, nyolcvanhat százalék eséllyel eltávozást kapott, és hazalátogat. A lapos hátizsákot viselő lány azonban egyértelműen keresett valamit. Csapzott barna haja a szemébe lógott, türelmetlenül félresodorta, ahogy a hajókat fürkészte.

– Egy órája landoltunk. Honnan a koenyálból tudja a Központi Admínisztráció, hogy itt vagyunk? Ez képtelenség!

– A kadét a kikötőben van – jegyezte meg Don. – Ha követi a jelenlegi útvonalat, húsz perc múlva elhalad mellettünk. Az Amarillisz nem kerül a látószögébe a szomszéd leszállópályán álló hatemeletes cirkáló miatt.

Don mondatára kínos csend lett. Hallotta a gondolataikat, így megerősítette:

– Ki kéne menniük a lány elé, vagy nem talál ide.

– Lány? – kérdezte meglepve Djel kapitány.

Don bólintott, közben telepatikusan figyelte a kadétot. A lány a bőre alapján szabadfelszínű bolygóról jött, nem zárt ürtelepről. Érdekesen járt, túlrugózta a lépéseket, és ha megfeledezett magáról, akkor csoszogott. Úgy tűnt, a normális járás későbbi, tanult dolog

nála. Don a lépéshossz és a mozgáskoordináció alapján kiszámolta a csontsűrűséget. Jól sejtette, nagy gravitációjú bolygóra utalt.

Megnézte a testen található molekulákat, és meglepetésére fertőtlenítőszeret talált. Az embert nem vizsgálhatta meg a beleegyezése nélkül – ezt a mentáltörvények szigorúan tiltották –, de a vállára tapadt, lehullott hajszálba belenézhetett, az már nem tartozott a testhez. A negyvenhat centiméteres hajszálon a navrani enyhén kénes levegő látszott. A jelentkezési lapja szerint ott élt egész életében, ám a hajszál megcáfolta. A Navranon legföljebb négy évet élt. Előtte, illetve az elmúlt évet olyan helyen töltötte, ahol minimális a kén, ellenben magas a légköri szénkoncentráció, vagy fával tüzelnek, nem használnak tartósítószeret az ételben, és főleg növényi alapú táplálkozást folytatnak.

A harmincezer lakott bolygó közül nyolcszázhat maradt, mint potenciális lehetőség. A kadét valódi származási helye egy elmaradott bolygó volt, nem a Navran.

– A Galaxisra! Segíts már! – morogta a lány maga elé. Félreállt egy targonca elől, és fáradtan megdörzsölte a homlokát. – Kérlek!

Don értetlenül figyelt. Távközlési eszközt nem használ a lány, de akkor kihez beszél? A hajszál alapján nem drogos, és pszichés problémák miatt sem gyógyszerzik.

– Hallod?

Don ráébredt, hogy nem lát a lány agyába. Az emberek nem gondolkoznak folyamatosan, és ő amúgy is mindig kizárja ezt az alapzajt. Most tűnt föl neki, hogy a kadét agya telepatikusan teljesen zárt. Ritka jelenség, még senki sem vizsgálta, ugyanis ezek az alanyok nem hajlandók együttműködni.

Don úgy döntött, megnézi élőben az embert. Közeledve a háromszáz éves korhoz, már minden érthetetlen jelenség ajándék a sorstól.

Udvariasan kimentette magát a tiszték előtt, és átmaterializálódott a lány mögé.

Ahogy megjelent, a döbbenettől azonnal energiakitörést produkált. A lány körül ugyanis elmosódott a valóság szerkezete, az agya úgy fénylett, hogy az intenzitás Donnak fájdalmat okozott.

A mentál szeme fehér fénnel villant, ahogy visszafojtotta a kitörő energiát. Két ember meglátta, és felordított. Hangzavar támadt. A kadét hátrafordult, az agya azonnal kialudt.

A kikötőben még két mentál tartózkodott. Érzékelték az energiakitörést, és azonnal kérdőre vonták Dont. Az emberiség szolgálata százéves kortól százötven éves korig kötelező, így a ruhája alapján azt hitték, hogy egy fiatal hajómentál, és kioktatták. Az egyik még a molekuláris testpajzsát is ellenőrizte, mint egy gyereknek, hiszen ha emberek között járnak, az véd a véletlen érintésektől. Testpajzs nélkül azonnal az emberek agyába csúsznának, látnák a gondolataikat, emlékeiket, mocskos vágyaikat. Az erős hatástól azonnal energiaki-sülést produkálnának, megsütve a környező embereket.

Don alázatosan megköszönte a segítségüket, közben fegyelmezte az agyát, egy villanásra sem mutatta az értetlenségét. A másik két mentál miért nem észleli a különös jelenséget?

– Jól van, doktor?

A lány állt előtte. Don rájött, a szürke, flottaorvosi egyenruha miatt embernek véli.

– Zöld a szeme?

Gyönyörű szeme volt, Don bármit megadott volna, hogy egy sejtet megvizsgálhasson. Elemezte újra a hajszálat, eddig szennyeződést keresett, és nem törődött a festékszemcsék alatt lapuló pigmentekkel. A barna alatt az eredeti színe vörös volt. Vörös! Lenyűgöző. A szinte kipusztult recesszív gének csodálatos játéka ez az ember!

– Zöld, de nem vagyok mutáns – fintorgott a kadét. – Segíthetek valamiben?

– Igen. Maga lenyűgöző. Megengedi, hogy megvizsgáljam?

– Tessék?!

– Mentál vagyok. Három másodperc alatt el tudom készíteni a géntérképét, természetesen nem ingyen kérem, a Mentáltanács tudományos keretéből egyhavi fizetését kiutaltathatom cserébe. Maga rendkívüli emberpéldány.

Szemvillanás alatt aktiválódott a szimpatikus idegrendszer, a lány pupillája kitágult, izmai megfeszültek, légzése kihagyott, agyából rettegés sugárzott – miközben az arc mimika fegyelmezett közömbösséget mutatott.

– Ne féljen tőlem, tényleg nem bántom! A vizsgálat is fájdalommentes. Gyönyörűek az alléljai, és az elméje telepatikusan zárt. Ez nagyon ritka. Kérem, segítse a tudományt!

– Miből gondolja, hogy félek, ha nem lát az agyamba? – A hang nem remegett, hiába dobogott olyan erősen a szív.

– Nos, az érzelmeit észlelem.

Két mély lélegzet, és a kadét érzelmei megszűntek, egyedül a bőrelenállás értéke mutatta, hogy a nyugalma hazugság.

– Nem akarom, hogy megvizsgáljon. Tudtommal védenek a mentáltörvények.

– Igen.

– Akkor, ha megbocsát... dolgom van. Minden jót!

Don habozott, de aztán úgy döntött, nem hagyja kísértálni az életéből a legérdekesebb tesztalanyt, akit valaha látott. A kapitány sikasztása apró probléma ahhoz képest, amit ez a lány a valósággal tesz.

– Úgy tűnt, mintha keresne valamit – szólt a kadét után. – Mit?

A lány megfordult. Habozott.

– Látott olyan Gabo-216-ot, ami alatt arasznyival hosszabb láb van?
– Nos, igen. – Don egyre nagyobb érdeklődéssel szemlélte. A két hajó hasonlósága titkos információ. Vajon honnan tudja a kadét? –
2004. dokk. Itt áll a hatemeletes hajó mögött.

A lány megköszönte, és elvegyült a rikító műanyag nadrágos csem-
pészek és a barna ruhás, izzadságtól bűzlő rakodók kavalkádjában.

Don fölnézett. Egyenesen az egyik, oszlopra szerelt kikötői kame-
rába bámult. Telepatikusan azonnal ellenőrizte a toronyban az űrki-
kötő irányítószemélyzetét, de ez csak automatikus felvétel volt, senki
sem figyelte őket. Don nem szerette a kamerákat. Elindult, és míg
céltalanul sétált, kielemezte a találkozást.

Mit sugárzott a kadét tudata? Fényként gondolt rá, de nem elekt-
romágneses hullámjelenség volt, és nem is telepatikus lökéshullám.
Valami teljesen más. Don nem tudta értelmezni, főleg, hogy a tempo-
rális lebeny azon területével észlelte a jelenséget, amelyet egyáltalán
nem használt. Az embereknel ebben a régióban 40 Hz körüli tevé-
kenység van, ez biztosítja a testtel való azonosságot és az énlményt.
A mentálok a molekuláris pajzsot kezelik itt. Csakhogy Don százki-
lencvenhat éve élt emberek között, a pajzs irányítása már lecsúszott
agytörzsi, automatikus szintre.

Ami még meglepte, az agyában a fali lebeny egyes területei is indo-
kolatlanul aktiválódtak. Don nem tudott mit kezdeni az adatokkal.

Sétált, közben telepatikusan figyelte, ahogy a kadét megtalálja a
hajót. Aman Djel kapitány köntörfalazott, azonban a diplomáciai kül-
detések során szerzett összes tapasztalata sem volt elég, hogy meg-
győzze a lányt, jelentkezzen át másik, jobb hajóra.

Végül felszálltak. Djelnek sürgös útja volt, egy nemesi ház ingat-
lanpapírjait vitték. Don akkor teleportált vissza, amikor már az űrben
voltak. Örült az új útitársnak.

Úgy tűnt, ez egyoldalú. Amikor materializálódott a vezérlőteremben, a kadét meglepően rövid reakcióidővel kirántotta Hort magfegyverét, és Donba eresztette a töltetet. Dont a molekuláris pajzsa könnyedén megvédte, közben a mentál magába szívta az energiát, nehogy kár essen a hajó burkolatában.

– Nos – mondta Don zavartan, majd udvariasan meghajolt. – Örülök, hogy megismertem.

A kadét nem felelt, nyakán szaporán lüktetett a verőér, de az arca – akárcsak egy mentálé – fegyelmezett maradt. Hallgatott akkor is, amikor a köpcös Djel kapitány a biztonsági előírásokról üvöltött.